



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 157/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť L. B., zastúpenej JUDr. Ladislavom Ščurym, Advokátska kancelária, Mierová 1725, Čadca, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P/218/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť L. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2013 doručená sťažnosť L. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P/218/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 17. mája 2012 podala na okresnom súde návrh na rozvod manželstva a úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom.

Prezentujúc chronologický prehľad procesných úkonov konania sťažovateľka namieta, že predmetné súdne konanie je poznačené neúmernými priet'ahmi, ktorými došlo podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote garantovaného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka argumentuje aj neefektívnym postupom okresného súdu, ktorý odročil na základe ospravedlnenia právneho zástupcu odporcu určené termíny pojednávania, no *„o odročení pojednávani nikdy nerozhodol procesne stanoveným spôsobom“*.

Ďalej sťažovateľka argumentuje, že na ochranu svojich práv využila prostriedok nápravy poskytovaný jej právnou úpravou, a to sťažnosť na priet'ahy v konaní z 2. mája 2013 adresovanú predsedovi okresného súdu (ktorej kópiu pripojila v prílohe sťažnosti adresovanej ústavnému súdu) a na ktorú podľa jej vyjadrenia do dňa spísania ústavnej sťažnosti nedostala žiadnu odpoveď.

Sťažovateľka na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 P/218/2012 a priznal jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Z obsahu súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že posudzované konanie sa začalo podaním návrhu 17. mája 2012.

Po podrobnom preskúmaní súdneho spisu ústavný súd zistil, že posudzované konanie vykazuje obdobie nečinnosti v rozsahu približne ôsmich mesiacov, keď okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila zákonná prekážka. Ide o obdobie od 8. novembra 2012, keď bol okresnému súdu po potvrdení prvostupňového rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia odvolacím súdom vrátený spisový materiál, do 15. augusta 2013, keď okresný súd adresoval účastníkom konania a kompetentným subjektom výzvy k poskytnutiu súčinnosti.

Ústavný súd zistil, že vec sťažovateľky bola na pojednávaní vykonanom 5. februára 2014 ukončená prijatím rozsudkov sp. zn. 9 P/218/2012, ktorými bolo (1) rozvedené manželstvo účastníkov konania a (2) schválená rodičovská dohoda o zverení ich maloletých detí do osobnej starostlivosti sťažovateľky a o vyživovacej povinnosti odporcu, pričom účastníci konania nepožiadali okresný súd o úpravu styku odporcu s maloletými deťmi a súčasne sa vzdali odvolania.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05). V prípade, keď ústavný súd zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevysloví porušenie základného práva

zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu nevyhovie (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietne ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Vychádzajúc zo zistených skutočností, reflektujúc na označenú judikatúru ústavného súdu, kvalifikuje ústavný súd zistené obdobie nečinnosti okresného súdu v rozsahu ôsmich mesiacov ako ojedinelú nečinnosť, ktorá v spojení s ďalšími relevantnými okolnosťami posudzovanej veci (keď sa konajúcemu súdu podarilo zabezpečiť prítomnosť oboch strán na pojednávaní 5. februára 2014 a prijať na ňom meritórne rozhodnutia v celkovej dobe konania nepresahujúcej dva roky) nevykazuje takú intenzitu, že by komplexný postup všeobecného súdu signalizoval také významné prieťahy, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. V okolnostiach prípadu ústavný súd tiež konštatuje, že v priebehu konania o sťažnosti sťažovateľky bolo napadnuté konanie pred okresným súdom právoplatne skončené, čím došlo k odstráneniu stavu jej právnej neistoty.

Vzhľadom na uvedené závery ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2014